

KIS NAP

KÓCZOSKA IS BEUGROTT. (Lásd a 293. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MIKOR Kánya uram galléron csipte a megszeppent Béla lovagot, ugyanakkor Aladár nagymester, mint mondtam, már fogta az ajtó kulcsát, fordított is rajta, kitérte az ajtót. Ekkép ő és Kálmán lovag elfuthattak volna, annál bátorságosabban, mert a vár ura, a körmei közé jutott Bélával lévén elfoglalva, nem üldözhetné őket. Igen, de akkor a szegény Béla lovag ott marad egy-maga, áldozatul a bős Kánya uram dühének.

Ez nem lehet! A társukat nem hagyhatják cserben! Ez már igazán nem volna lovagias viselkedés. Aladár és Kálmán ugyan-egyét gondoltak s a nélkül, hogy össze beszéltek volna, amire bizony rá sem értek, hirtelen vissza fordultak, ott termettek Béla mellett.

Most az egyszer nagy hasznára vált Aladárnak, hogy katonásdi játéokban sokszor vezérkedett pajtásai közt és nagyon leleményes volt mindenféle fortélyokban és csel-fogásokban. Egy szempillantás alatt kitalálta, mit tehetnek; Aladár és Béla pedig rögtön megértették és a szerint cselekedtek.

Legelőször is azt tette a nagymester, hogy Béla lovaghoz ugrott, kikapta a kezéből a lámpást és így szólt:

— Bujj ki a kabátodból... lehet!

Béla maga is érezte, hogy Kánya uram csak a kabátját kaparította meg. Villámgyorsan nagyot lóditott tehát magán, kihuzta karjait a kabát ujjából s így szabaddá lett. Kánya uram hirtelenében még alig tudta, mi történt, mikor újabb meg-

lepetés érte: Aladár oda ugrott hozzája és a lámpást az arcához lóditotta, mint ha fejbe akarná vele vágni, ami csöppet sem lett volna tréfa; mert ha a lámpás üvegje eltörik és Kánya uramnak a szemébe pattan, nagy veszedelem válhatna belőle. Nem csoda tehát, hogy a váratlan támadástól megzavart Kánya uram ijedten hőkölt hátra — vesztére! mert Aladár ez alatt már oda szólt Kálmánnak:

— Vess gáncot neki!

No, az effélében Kálmán mester volt. Teljesítette is a parancsot, oly jelesül, hogy szegény Kánya uram nagyot zuhanva bukott hátra s kézzel-lábbal kalimpálva terült el a földön. Aladár gyorsan letette a lámpást.

— No, most! kiáltá. Szabad az ut... előre!

Egy szempillantás alatt künn voltak a pénzéből. A lépcső legfelső fokán Kóczoska fogadta őket vig kaifogással és ugrándozással; mindig nagyon örült, ha kedves barátját és szabadtóját látta, de azt persze nem gyanította, hogy kedves barátja itt most tilosban járt. A neki iramodott lovagoknak természetesen egy csöpp gondjuk sem volt a kutyácskára, csak futottak teljes erejükből; Kóczoska pedig utánuk. Hátra sem mertek tekinteni, míg a várhegy aljára nem értek. Innen még is vetettek egy pillantást hátra, sarkukban van-e az ellenség?

Nem bizony, Kánya uram nem tudott a nyomukba érni. Nagy zuhanásában jócskán megütötte magát, csak nehezen bírt föltápászkodni. Ekkor a lámpását szedte föl és vizsgálta meg, nincs-e össze törve. Azután még a pénzecskéjét olvasta össze. Mind-ebbe idő telt, úgy hogy mire a vár

kapuj
egér-
uram
fenyeg
pedig

A
mit k
kitalá
mond

— ott a

Fu
hogy
iramod
tottak
végig
tehát
állapo
tartsa
tegye

Per
hogy
otthon
mulva

—
urat!
dár.
Alig
Boris

—
vélte
uram

—
nagyn
tek n
még

—
egyfor
mán
megh

kapujába ért, a három szökevény nagy egér-utat nyert. Látták a fiúk, hogy Kánya uram megáll a kapuban s csak az ökleivel fenyegetőzik, mutogat a város felé, közben pedig kiáltoz valamit.

A nagy távolság miatt nem érthették, mit kiáltoz; de az integetéseiből körül-belől kitalálhatták, hogy alig ha ilyen formát nem mond:

— Jól van, jól! Majd megtalálalak én ott a városban. Csak fussatok!

Futni futottak is, mert nem bíztak benne, hogy Kánya uram mégis csak utánok nem iramodik-e? Csak mikor már messzire jutottak és egy domb tetejéről nagy darabon végig láthattak a vár felé vezető ösvényen, tehát meglepetés nem érthette őket: akkor állapodtak meg, hogy egy kis tanácskozást tartsanak. Fogas volt a kérdés. Mit is tegyenek, hová is menjenek?

Persze, legegyszerűbbnek az látszott, hogy menjenek haza. De mi várja őket otthon? Kánya uram talán már egy óra mulva ott lesz a panaszával.

— Az a baj, hogy ismeri az igazgató urat! Egyenest hozzá fog menni, szólta Aladár. Már ma reggel is effélet emlegetett. Alig tudtam lebeszélni; csak az a jó kis Boriska tartotta vissza.

— No, ezen hiába törjük a fejünket, vélte Béla. Föl nem tartóztathatjuk Kánya uramat az utjában.

— Ti könnyen beszéltek, mondá Aladár nagymester a füle tövét vakargatva. Nektek nem igen lehet bajotok, de nekem most még rosszabbul áll a számadásom.

— Ha Kánya uram bepanaszol, akkor egyformán kerülünk csávába, tünődött Kálmán lovag nagyon savanyu képpel. Ez a meghibbant eszű kosár-kötő azt fogja be-

szélni, hogy betörtünk a pinczéjébe, kiloptuk helyéről a pénzt, tolvajok vagyunk!

— Csak hogy nem vettünk ám el egy fillért sem a pénzből, jegyzé meg Béla.

— Nem, de hogy bizonyítjuk be, ha Kánya uram rosszul emlékszik, mennyi volt a pénze; vagy ha csupa boszúból ránk fogja, hogy elloptuk egy részét? Az ilyen hóbor-tos ficzkótól minden kitelik, kivált hogy kifogtunk rajta, földre tepertük.

Most már a mindig tréfás Béla is elkomolyodott s kelletlenül jegyzé meg:

— Ugyan dicsőségesen térünk haza a kincs-ásásból! Tolvaj-hírbe keveredünk; tolvajt pedig nem türnek meg az iskolában.

Meghökkenve néztek egymásra. Kálmán lovag, aki eddig föltétlen hive volt a nagymesternek, lázongó hajlamokat kezdett mutatni.

— Az lesz belőle, hogy kicsapnak az iskolából, szólta elkeseredetten. Nem fogok merni megjelenni édes apám előtt. Ugyan szép csávába vittél be ezzel a sárkány-renddel!

A megszorult nagymester nagyon érezte, hogy lovagjai méltán panaszkodnak. Kinceset, dicsőséget ígért nekik és ime, keserves bajba keverte őket, magával együtt. Most az ő feladata volna, hogy kitalálja, mily módon menekülhetnek legkönnyebben. Ámde éppen csak ennek a módját nem tudta kitalálni. Ötölt-hatolt:

— Majd kigondolunk valamit... hiszen láttátok, hogy kiszabadítottam Bélát is a Kánya uram kezéből.

— Igen ám, de milyen áron! szólta Béla boszusan. Ott hagytam a kabátom, ingujjban maradtam.

— No, hiszen nincs hideg...

— Persze, hideg nincs; de hogy menjek így végig a város utczáin? És hogy kerüljek az apám elé így levetkőztetve?

— Mondom, majd kigondolunk valamit...

Egyelőre azonban nem értek rá, hogy akár mit is kigondoljanak. Mert Kálmán egyszerre csak, a távolba mutatva, fölkiáltott:

— Nézzétek csak... a vár felől jön valaki... mint ha Kánya uram volna.

Még nagyon messze volt, de mégis ráismertek. Csakugyan Kánya uram volt.

— Megy a városba... bizonyosan egyenest az igazgató urhoz, mondá Béla.

Akár mi volt a Kánya uram szándéka, a menekülőknél az volt a legfőbb gondjuk,

AZ UZSONNA. (Lásd a 303. lapon.)

hogy össze ne akadjanak vele. Hirtelen vége lett a tanakodásnak s újra futásnak eredtek.

Rövid idő alatt kiértek az ország-utra, a folyó közelében, éppen azon a tájon, ahol Aladár hajnalban a csónakkal kikötött. Futása közben is eszébe jutott, hogy megnézze, valjon vissza vitték-e már a jó Hankónak a csónakját? Letért tehát az

utról és betekintett a folyó kanyarulatába, ahol a csónakot hagyta. A következő pillanatban már örvendve kiáltá:

— Kálmán, Béla! Ide gyertek! Itt a csónak, mindjárt átkelünk a tulsó partra.

Ez nagyon kapóra jött. Nem köll messzire ballagniok a nagy révhez, ahol baj is érhetné őket. Mert ha talán már keresik

őket mint szökevényeket, akkor bizonyosan a révészek is kaptak hírt, tüstént galléron csipnék a lovagokat. Pedig még nem állapodtak meg semmiben. Majd a tulsó parton nyugodtan meglátolhatják, mit tegyenek, merre induljanak.

Eloldották a csónakot, beszálltak s velök együtt Kóczoska is beugrott a csónakba (Lásd a képet a czimlapon). Eddig nem is ügyeltek rá, hogy kíséri őket, de most Aladár mérgesen ráförmedt:

— Mi keresni valód van itt? Haszontalan kis jószága! Ez minden bajnak az oka! Ha nem botlik az utamba, soha sem kerülök Súlyom-varába. Mindjárt vizbe fojtom!

— Ugyan már no! Mit tehet róla ez a szegény ártatlan kis állat, hogy bolondságokat követünk el? szólt Béla.

Persze, persze! Belátta ezt Aladár is, hát nem is bántotta a kutyácskát, ami különben sem volt komoly szándéka.

— Jól van no, hát maradjon, mondá. De az ő gondja, hogyan kerül haza. Én ugyan vissza nem viszem többé!

Kóczoska, úgy látszik, nem aggódott a jövő miatt. Leheveredett a csónak fenekén és teljesen meg volt elégedve barátai körében.

A csónakban két evező volt. Aladár és Kálmán buzgón hozzá láttak az evezéshez. Kettesben jobban is boldogultak, mint a mikor Aladár egymaga erőlködött; de még így is jócskán levitte őket a víz, mire átjutottak a tulsó partra. Aladárt bántotta a lelki-ismeret a csónak miatt.

— Nem hagyhatjuk itt, mondá. Még elevezne valaki vele, az a jó Hankó soha sem kapná vissza, a gazdája megvinné rajta az árát.

— Könnyen segíthetünk rajta, jegyzé meg Kálmán. Fölvontatjuk egészen a rendes helye közelébe.

— De ha meglát Hankó.

— Az nem nagy baj. Jó ember, könnyen megengeszteljük.

Fölvontatták tehát a csónakot majdnem egészen a rendes kikötő helyéig, mert Hankó, szerencsére, nem volt a révész-kunyhóban. Bizonyosan az elveszett csónak miatt járkel valahol. Majd megörül, ha meglátja.

Megkötötték a csónakot, aztán indultak volna, de hová? Hiszen még nem határozták el, mitevők lesznek. Sűrű bozót volt a folyó partján, Aladár oda mutatott.

— Huzódjunk meg oda. Ott nyugodtan tanácskozhatunk.

Dehogy is tanácskozhattak! Alig heveredtek le a bokrok közt, egyszerre csak hallják, hogy Kóczoska vígan kaffog s valaki szól hozzá. Aladár kidugta a fejét, hogy lássa, nem Kánya uram került-e valamikép ide? Nem, ez a veszedelem nem fenyegette őket, de azért Aladár mégis boszusan szólt:

— Haszontalan kis bestiája! Még bizony elárul.

Biz' azt Kóczoska, kétségkívül csupa jó szándékból ugyan, de megeselekedte. Mert akinek oly nagyon örült, az nem volt más, mint Irmuska, ez pedig, úgy okoskodhatott a kis kutya, bizonyosan oda akar menni, ahol a többiek heverésznek. Miután tehát barátságosan körül ugrálta a leánykát, megfordult és vissza tért a bokrok közé. Irmuska pedig sietve és látható izgatottsággal követte. A fiuk meglapultak a bokrok alatt s hallották, amint Irmuska mondja:

— Okvetlenül köll valakinek a várbeliek-ből itt lenni... Kóczoska nem jöhetett át egyedül a vizen.

A következő pillanatban már rábukkant a bujdosó lovagokra. Örvendezve kiáltott fel:

— Ali! Kedves Ali! Jaj de jó, hogy itt talállak! Épp hozzáindultam. Nagyon fontos mondani valóm van!

(Folytatása következik.)

SZABAD A VÁSÁR.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

— Gyerekek, jól viselkedjete, amig oda járok a piaczon, szólt a mama. Jó ebédre valót vásárolok össze.

Alig tette ki a lábát a házból, ujjongva kiált Bocz urfi:

— Gyertek hamar, gyerekek! Most nekünk is szabad a vásár!

— No bizony! Ugyan miért? Ott benn sincs külön világ, mint itt az udvaron.

— Gyertek ha mondom! A mama benne felejtette a kulcsot az almáriomban.

Már erre futott befelé a többi is. Igaz! Itt a kulcs, kinyithatják az almáriomot, melybe mindig oly sováran, de csak megszűrül kukucsálhattak. Most kedvök szerint gazdálkodhatnak benne.

De hozzá is láttak ám! Beföttes üveg, szilva-izes bögre, mézes fazék, mind lekerült a polcra. Kinek mi jobban volt inyére, azt választotta, abban torkoskodott nagy vigan. Milyen jó, mikor szabad a vásár!

Hajh!... de még félig sem teltek be a jóval, mikor beütött a veszedelem. Megfeledkeztek róla, hogy a mama rövid idő alatt haza tér. Hát bizony rajt érte őket a nagy vásáron.

Jaj, de keserű ize lett utólag a sok édességnek! Szoba-áristomban dupla lecke, a pompás ebéd helyett nagypénteki bőjt, sohajtással, könyek sűrű potyogásával, nagy szánom-bánommal.

Ó, ó! Mégis nem mindig jó, ha szabad a vásár!

GYÖNGE MEGTORLÁS.

*De csak rossz a dolga
Szegény kicsi lányoknak!
Azok a vásott fiúk
Mindig megdobálnak.*

*Meghuzódtam szépen
A sövény tövében —
A nekem szánt kemény lapda
Elém esett éppen.*

*No ti gonosz fiúk,
Enyém most a lapda!
Aki tőlem vissza kéri,
A hátába kapja.*

*Löktem is karomnak
Egész erejével —
S nevetve az egyik el is
Kapta — fél kezével.*

RÓZSIKA KIRANDULÁSAI.

— Tréfa, képekkel. —

III.

Művészeti produkciók.

NEM tudom, ti is úgy vagytok-e vele, mint Rózsika? Már tudni illik arra nézvest, hogy Rózsika nem volt egészen megelégedve a dolgok sorjával, amint az mostanság itt a világon el van rendezve. Mert amikor télen már eleget csuszkált és korcsolyázott, hógolyóval untig labdázott: akkor aztán egyszerre csak nagyon kívánczolt a szép meleg tavaszi és nyári napok után. No, ezek végre valahára meg is jöttek. De mi haszna?

Igen, ha Téalapó magával vinne iskolát, könyvet, leczkét is, akkor csak érne valamit; akkor reggeltől estig lehetne sétálni, futkosni,

pillangót vadászni, a mezőn virágot szedni. De könyv, leczke még nagy időre a szegény tanuló népség nyakán marad, mert ó!... hol van még a nagy vakáció! Odáig még a vizsgálatokon is kersztül köll vergődni, az pedig semmi módon sem eshetik meg máskép, mint sok, rettentően sok tanulással. Rózsika tehát igen nagyon el volt foglalva, alig tudta mibe fogjon előbb: a leczkébe-e vagy a játékba? Azaz, tudni tudta ő; hanem ott volt a hiba, hogy a mama nem volt vele egy véleményben, hanem azt mondogatta, hogy a leczke

való előbbre. És hát, sajna!... az is úgy van elrendezve a világon, hogy mindig annak kell történnie, amit a mama akar.

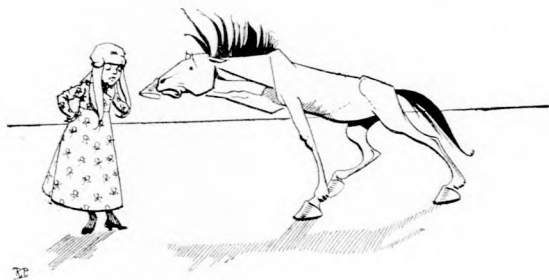
Igy lévén a dolgok és nem másképen, csöppet sem csodálhatni, hogy Rózsika nem sokat gondolhatott az ő sivatagbéli kedves barátaira. De mégsem feledkezett meg róluk egészen és a minap is mindjárt eszébe jutottak, mikor a mezőn sétálgatva egyszerre csak azt látja, hogy egy lovacska közeledik gyorsan feléje. Eleinte azt gondolta ugyan:

— Ejnye no, bizony még elgázol!

De amint jobban megnézte, fölkiáltott:

— Ni, szakasztott olyan, mint a sivatagbéli lovacska barátom! De hát, hogy kerülne ide? Nem lehet az.

— De bizony csak én vagyok!

— DE BIZONY CSAK ÉN VAGYOK!

szólt a lovacska a verejtéket törölgetve a homlokáról. Voltaképen Nyuszi urfinak köllött volna jönnie, de Maczkó bácsi nem engedte, mert, úgy mond, erre felé nálatok veszedelmes szokások uralkodnak: vadász kutyák hamarosan lefülelik a nyuszikat, ti pedig bepáczoljátok és megsütitek, meg is eszitek.

— Mi tagadás, ilyesmi megesik néha, vallotta meg Rózsika.

— No, mi pedig nem adjuk a mi szeleburdi vig Nyuszi barátunkat pácza és sütő tepsibe; hát inkább én vállalkoztam a követségre.

— Nagyon helyesen. És mi jó hirt hoztál? Hogy van a kompánia? Remélem, szépen békességben él.

— Hogy békességben-é? Akkora ott a békesség, hogy már ki sem lehet állani. Kivált Arszlán ur és Maczkó bácsi meg Krokodilla kisasszony azt beszélik, hogy valami öreg hiba van ebben a nagy békességben. Mert amikor még egy-egy kis parázs háborucskával mulattak, mindig tudták, mit csináljanak; de most sokat kell törniök a fejüket, hogy amikor bele untak a játékba, akkor aztán mivel töltsék el ezt a nagy békességet; a sok fejtörés pedig fejfájást okoz. Ami játékot eddig tőled tanultunk, arra már ráuntunk. Valami újat, különbet szeretnénk; hát azért jöttem, hogy adj nekünk böles tanácsot!

Rózsika elgondolkozott.

— Bajos ezt pusztá izenettel rendbe hozni, szólt aztán. Inkább magam látogatok el oda.

— Annál jobb! Ül a hátamra, izében ott leszünk.

— Mindjárt. Csak előbb még össze szedek holmi apróságot, hogy ne üres kézzel állítsak be.

Apróságnak apróság, volt, amit össze

szedett, de annyi, hogy egész nagy batyu telt meg vele. Félt is egy kicsit, nem veszi-e a lovacska zokon, hogy ekkora bagáziát rak a hátára.

— Csigavér, Rózsikám!... nyugtatta meg a lovacska. Hát mikor fél tuczat szerecsen kapaszkodott a hátamra, egy meg a farkamon fityegett, mégis úgy futottam, hogy Arszlán ur sem tudott utól érni!

VIGAN SZÖRDÉCELTEK.

(Lásd a 297. lapon.)

Vágtatott is oly szaporán, hogy egy-kettőre célhoz értek. Amint a sivatag szélére léptek, lelkes éljenzés köszöntötte Rózsikát. Együtt várta ott az egész kompánia.

— Ni, hát ti honnan tudátok, hogy jövök? kérdé Rózsika.

— Tudni nem tudtuk, sőt hinni sem akartuk, felelé Arszlán ur. De hát jó az öreg a háznál. Maczkó bácsi váltig mondogatta: »Meglássátok, az a kedves Rózsika, amennyire szeret, még maga

jön, nem éri be pusztá izenettel. Illő léssen, hogy méltó módon fogadjuk.« És ime igaza volt.

Még javában örültek a viszont-látásnak, mikor a kandi Majminka kisasszony felkiáltott:

— Mi van ebben a batyuban? Mit hoztál nekünk?

— Majd megtudod. Sort kell várni, felelé Rózsika.

— Jaj, az nagyon unalmas, jegyzé meg az ugrifüles Nyuszi. Inkább mindjárt mutasd, mert különben kifurja a kíváncsiság az oldalunkat.

— Jól van no, csak ne maradhatatlanokdjatok!

Benyult a batyuba és elő szedett egy pár apróságot. Majminka egy kis bubát kapott, Nyuszi urfi meg egy mű-egeret, mely zsinóron lógott, de ha földre eresztették, szaporán tudott futni. Ugy örültek neki, hogy

majd kibujtak a bőrükből. De bizony még Maczkó bácsi és a lovacska is játékos kedvet kaptak és egymásnak vetve a hátukat, vigan szökdécseltek az ugrató zsinórral (Lásd a képet a 296. lapon.), amin a többiek is jól mu-

lattak, mert hol Maczkó bácsi, hol a lovacska akadt bele a zsinórba s nagyot puffanva vágódott el. Ez azonban kisebb baj volt annál, hogy egyszerre csak akkorát visitott Majminka, mint ha elevenen nyuznák.

— Mi a baj no? kérdé Rózsika.

Hát az volt a baj, hogy az a garabonczáz Nyuszi ráijesztett a félénk Majminka kisasszonyra:

— Látod ezt a pléh-egeret? Ez rettenetes fenevad s ha beleharap a lábadba, holtig arrul koldulsz.

Neki is eresztette a műegeret, ez neki szaladt a Majminka lábának, Majminka

pedig nagy sivalkodással futásnak eredt, nem is tért többé vissza, akár hogy hivogatták is.

— No elég a mókából, szólt a komoly Arszlán ur. Rózsika bizonyosan fontosabb okból fáradt ide hozzánk.

— Természetesen, felelé Rózsika. Lovacska barátunk elpanaszolta, hogy befájul a fejetek a nagy békességbe, mert nem tudjátok, mivel töltsetek az időt. Való, hogy játszani, futkosni sem lehet örökké. De van is ám ennél még sokkal szebb idő-

töltés, még pedig: a nemes művészet. Mit szólnátok hozzá, ha például dalárdát alapítanánk?

— Nagyszerű! Ez éppen nekünk való művészet! Hanguk, no az van! Hanem eddig nem használtuk művészileg, csak úgy kontár módon bögtünk.

— Mindjárt másképp lesz az, szólt Rózsika. És meglássátok, mennyi gyönyörűségetek lesz a felséges ének-művészetben. Tehát ezennel megalakítom a sivatagi első dalár-egyletet. Most először is próbát énekeltek, hadd tudjam, kit hova osszak be.

A próba-ének jeles eredményre vezetett. A lovacska lett az első tenorista, mert olyan magas hangokat nyerített ki, hogy akár tübe lehetett volna fűzni; Arszlán ur és Maczkó bácsi a mély hangokban versenyeztek, Krokodilla kiasszonynak pedig könyekig megható édes olvadó fuvolaszó zengett a torkából. Csak Nyuszi urfi nem

NEKI ERESZTETTE A MŰ-EGERET

dicsekedhetett különösebb hanggal, de azért őt is bevették dalárdistának; ha figyel és tanul, majd csak lesz belőle is valami.

— Most már lássunk dologhoz! szólt Rózsika. Mindjárt betanulunk egy szép nótát. Például ezt: »Télen nyáron pusztán az én lakásom...«

— Nagyon jó lesz! Ez a mi nótánk.

ezt épp csak a mi számunkra komponálták. Csak az a baj, hogy nem tudjuk: hogy is megy az a nóta?

— Tudom én. Majd eldalolom, ti pedig utánam.

Kezdődött az ének-leczke. Nagy kedvvel gyakorolták a szép nótát s persze sokszor kellett ismételni, míg végre hiba nélkül

... GYÖNYÖRŰEN FUJTÁK A NÓTÁT. (Lásd a 299. lapon.)

egybe vágott minden hang, úgy, hogy akár dalárdista-versenyen is fölléphetek volna. Bizony rájok sötétedett, mire idáig jutottak.

— Nagyon szépen fujjuk, szólt Arszlán ur. Kár, hogy nincs, akinek produkáljuk.

— Ha volnának itt közel szép kisasszonyok, akik szeretik a művészetet, rendez-

hetnénk éjjeli zenét a tiszteletökre, mondá Rózsika.

— Lépjük meg Arszlán ur jeles familiáját, ajánlotta Maczkó bácsi. Nagyon finom, előkelő család, itt lakik nem messze a palmligetben. Ők maguk is nótáztatnak, sokszor hallom estenden.

— Jól van, menjünk oda.

Ami
szinte
fáról;
mi tör

— A
nál jó
ide

szólt
Az é
meglá
szivet,
kíti a
baráto
az ell
ket. N
ta! G
rája a

Elh
tek a
és gy
fujták
(Lásd
a 298
Nagy
váltak
magu
zsika
vendv

—
nótáz

ba!
hallg
fenn;
hagy

művé
Fő
épp,
ujrás
egy

Amint a palma-ligetbe értek, csakugyan szinte siketítő hangokat hallottak egyik fáról; de mivel már sötét volt, nem látták, mi történik oda fenn.

— Mintha veszekednének, vélte Nyuszi.

— Akkor annál jobb, hogy ide jöttünk, szólt Rózsika. Az édes dal meglágyítja a szívet, megbékíti a haragost, barátokká teszi az ellenségeseket. Nosza rajta! Gyujtsunk rája a nótára!

Elhelyezkedtek a fa alatt és gyönyörűen fújták a nótát. (Lásd a képet a 298. lapon.) Nagyon meg voltak elégedve magukkal, Rózsika pedig örvendve szólt:

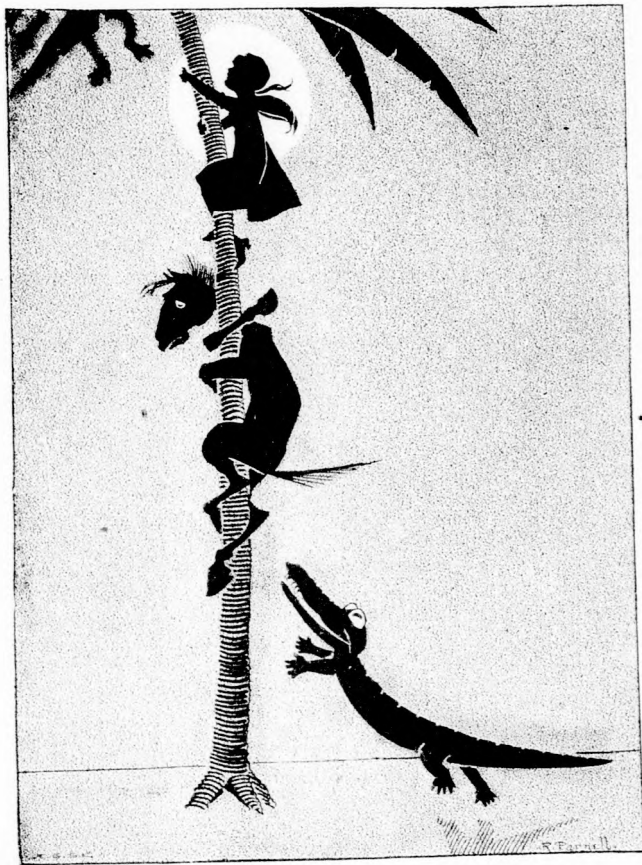
— Lám, nem nótázunk hiába! Már elhallgattak oda fenn; abba

hagyták a zivakodást és gyönyörködnek a művészetben. Folytassuk!

Fönn a fán csakugyan csönd lett; de épp, hogy a jeles dalárdisták meg akarták ujrázni a nótát, egyszerre csak megszólal egy mérges hang fölülről:

— Miféle csavargó csöcselék ordít az én portámon? Eltakarodtok mindjárt innen!

— No már, kérem szépen, ez mégis csak goromba köszönet az éjjeli muzsikáért, vélte Nyuszi.

UTÁNA KAPASZKODOTT. (Lásd a 300. lapon.)

Arszlán ur meg éppenséggel megharagudott s menydörgő hangon szólt:

— Hallod-e, Orángutáng barátom, böcsüld meg, hogy ilyen tiszteségben részesítjük a familiádat! Ez nagy kitüntetés a kisasszony lányaidnak.

— A kisasszony lányaimat éppen most páholtam el, mert Majminka valami ostoba bábut hozott haza és azóta folyton marakodnak, hogy kié legyen. Semmi

szükségök kitüntetésre, hát csak kotródjatok Isten hírével!

— Ejnye, te goromba ficzkó! üvöldött Arszlán ur. Kerülj csak a körmeim közé!

— Csak hogy nem kerülök oda! És ha közben nem kotródtok, megbánja a koponyátok.

Mivel pedig a boszus dalárdisták nem távoztak rögtön, egyszerre csak ilyen komandórozás hangzott oda fenn:

— Rajta, gyerekek! Elő a bombákkal!

A következő pillanatban záporként hullt a bomba: dinnye nagyságu kemény kókuszdió; a veszekedő majmok hamar összebékültek, hogy a lenn álldogáló dalos kompániát megbombázzák. Nagyon koppant Arszlán urnak a koponyája, Maczkó bácsinak az orra, de bizony a többi is, még Rózsika is kapott, ki a fejére, ki a hátára.

Szó ami szó, ez bizony nagy megcsufolása volt a művészetnek, ezt nem lehetett zsebre dugni.

— No megálljatok, gézengúzok! bömbölte Maczkó bácsi. Mindjárt fölmegek és galléron foglak! Megcsinálhatjátok a testámentomotokat, mert mind egy szálíg leharapom a fejeteket.

Jól tudott kapaszkodni, hamar fönn is termett, de hajh!... mégis hiba esett a dolgában. Mert ő csak egymaga volt. Orángutángék pedig sokan, s még jóformán föl sem ért: már tépték, karmolták, püfölték elől-hátul. Azt sem tudta, merre kapkodjon s kinjában jajgatni kezdett. Jól hallotta lenn Rózsika.

— Jaj, még baja esik Maczkó bácsinak! Segítsük meg!

És neki rugaszkodott a fának, kapaszkodott fölfelé. Most meg a lovacska kezdett aggódni.

— Még bizony megtépázzák a kedves Rózsikát! Ezt nem tűrhetjük! Utána! Fára mászni nem mesterségem ugyan, de fölmegek, ha addig élek is!

Utána kapaszkodott Rózsikának (Lásd a képet a 299. lapon.) s a példa úgy feltüzeltelte

a többieket, hogy mind ahányan követtek. Ha nehezen is, de mind együtt voltak a fán és most már szűk lett volna ott a világ Orángutáng uraiméknek, ha... igen ám, ha a gézengúzok olyat nem tesznek, amit Maczkó bácsiék sehogy sem tehettek meg. Tudni illik, látván az ellenség szaporodását, Orángutángék nagyot ugorva átszökentek a szomszéd fára, onnan a harmadikra és pár pillanat múlva már csak

messziről hallatszott a gunyos kacagásuk.

— A várat elfoglaltuk, de nincs ellenség benne, évődött Nyuszi.

— Megszöktek a gyávák! dörmögte Maczkó bácsi.

— Hadd fussanak! vélte Rózsika. Jobb is szeretem így, mert különben bizony még vérontásra került volna a sor, azt pedig meg nem engedhetem. Nem is szabad őket bántanotok.

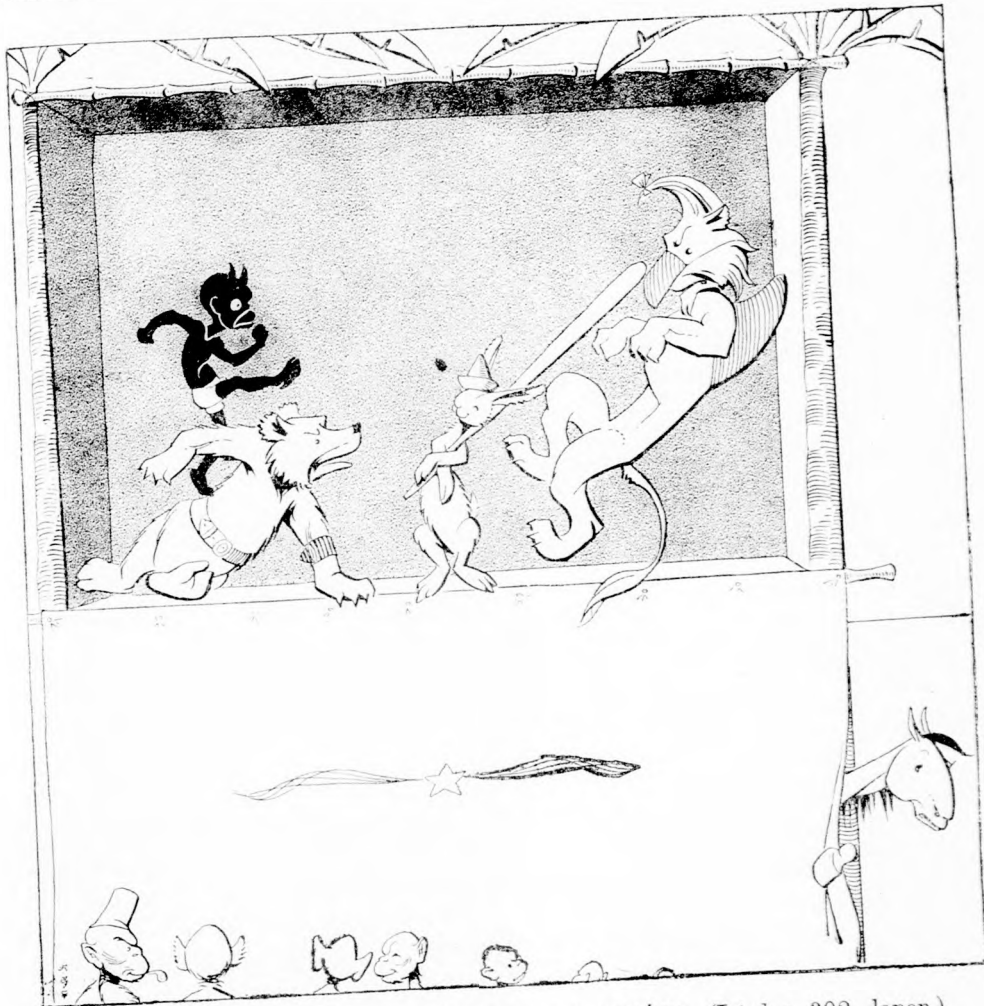
BÜSZKÉN SÉTÁLGATOTT.

(Lásd a 302. lapon.)

— Jól van, azt sem bánom, szolt Arszlán ur. De ha az ének-művészet ilyen jutalmat arat, hát nem instálok belőle többet. Tisztelettel bejelentem, hogy kilépek a dalárdából.

— Én is! Én is! kiálták a többiek.
Rózsika hamar föltaálta magát.

— Magam sem bánom, mert úgy is gondoltam már valami jobbat, mondá. A dalárdát tehát feloszlatom. Most pedig

NAGYOKAT KOPPINTOTT ÜLDÖZŐINEK AZ ORRÁRA. (Lásd a 302. lapon.)

alszunk egyet. Reggel majd elmondom az új tervemet.

Aludtak nagyot s reggel feszülten lesték a Rózsika új tervét. No, de volt is öröm

és éljenzés, mikor meghallották, megértették.

— Szini előadást fogunk tartani, színművészek lesztek. Betanultok egy vig Pap-

rika Jancsi darabot. A közönség belépő díjat fog fizetni s ezen a szereplők megosztóznak.

Ez nagyon tetszett, csak Nyuszi urfinak támadt némi kétsége:

— Amennyire én itt a tisztelt publikumot ismerem, nincs annak össze véve sem egy réz garas a zsebében. De biz' még zsebe sincs.

— Kiki fizet, amivel tud, szólt Rózsika. Hoznak mézet, gyümölcsöt és egyéb csemegét.

— Annál jobb! helyeselte Maczkó bácsi. Lássunk dolgohoz!

Bizony sok volt a dolga Rózsikának. A darabot is be köllött tanítania, a jellemzokről is gondoskodnia. Arszlán ur gyönyörű harisnyát is kapott és eleinte büszkén sétálgatott is benne (Lásd a képet a 300. lapon.) hanem a végén egy kis baj történt: mire a sétából haza tért, nem volt harisnya a lábán.

— Persze, persze! Elvesztetted, mert megfelejtkeztünk a harisnya kötőrül, mondá Rózsika. Most már bizony mezitláb maradsz, mert nem érek rá, hogy más harisnyáról gondoskodjam. Még a szinlapot is meg köll irnom, hogy a fürge Nyuszi idején kihordhassa.

A szinlap eredeti új vig darabot ígért, utána pedig ballettel, mely itt soha nem látott korecsolya-táncot fog bemu-

tatni. Maczkó bácsi hitetlenül csóválta a fejét.

— Már erre magam is kíváncsi vagyok, mondá. Vannak nekem jeges medve atyámfiái, azok révén tudok valamit a korecsolyázásról; de hát ahhoz jég köll, meg korecsolya, efféle pedig soha sem is volt itt a forró nap alatt.

— Majd annál nagyobbat bámulnak, felelé Rózsika. Titokban tanítom be a tánczosokat.

KEREKES KORCSOLYÁT KÖTÖTT A TAL-
PUKRA.

hogy ezek egészen természet-hiven bőgtek bele, amin a közönség nagyszerűen mulatott.

Végül következett a ballet, a nagy meglepetéssel. Jégpályát Rózsika nem teremtett, mégis gyönyörűen korecsolyázott a tánczos pár: Arszlán ur és Krokodilla kisasszony, kiknek Rózsika kerekcsolyát kötött a talpukra. Volt taps, éljenzés bőven s mindenki meg volt elégedve.

Rózsika pedig így szólt kedves barátaihoz:

Nagy közönség gyűlt az előadásra, még a szomszéd szivatatagból is eljött, aki csak a lábát birta. Tetszett is az előadás roppantul, a szereplők remekül játszottak, kivált a fürge Nyuszi, aki, mint üldözött vitéz Paprika Jancsi, a botjával oly szaporán és oly nagyokat koppintott üldözőinek az orrára (Lásd a képet a 301. lapon).

De re
s ha
már t
terem
Me
haza,
valam
taihoz

ME
A
mábo

He
zella,
Jolán
Honk
Gizi,
Gásp
csány
Kálm
Marg

— Nekem most már haza köll mennem. De remélem, nem fogtok többé panaszkodni s ha elunjátok a nagy békességet, most már tudjátok, hogy a művészet bőségesen terem örömet és babért, tehát ennek éljete.

Megigérték s Rózsika megnyugodva tért haza, miután megigérte, hogy alkalom adtán valamikor majd ismét ellátogat kedves barátaihoz.

AZ UZSONNA.

(Képpel a 292. lapon.)

*Már megetted uzsonnádat,
Benczike,
S még sem télt be' az az éhes
Bendike?*

*Azt mondod, hogy éhesebb vagy
Mint előbb —
Meg lehetnéd uzsonnámnak
A felét.*

*Jaj, sose nézz oly éhezön
Én felém —
Nem felezem meg uzsonnámnak
Veled én.*

*Nem felezem — szét választni
Nem hagyom —
S amint van, neked egészen —
Od' adom.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 17-ik szá-
mában közölt rejtett név megfejtése:

Nagy Lajos.

Helyesen fejtették meg: Badies Gizella, Mérai Linike és Margit, Romeiser Márta és Jolánka, Kontur Noémi, Aninger László, Vidor Ilonka, ifj. Holl Ernő, Vámosy Loránt, Jurenák Gizi, Szűts Ella, Schwarcz Bözsike és Iduska, Gáspár Géza, Szabó Margit, Erdődy László, Szmrecsányi Imre, Sohár Gizella, Lengyel Margit és Kálmán, Wischogrod Jakab, Zsögöd Ferencz, Jákó Margit, Miksik Juliska, Neoschil Antal, Scheiber

Etelka, Hauer Dóra és Ernő, Lány Melanie és Tivadar, Sauer Hugo, Eberhard Valter, Róth Józsi, Falcione Heléna, Jurenka Irén, Kertész Miczi, Zombory Böske, Szent-Iványi Ella és Marianne, Leipniker Iduska és Mátyás, Adler Sarolta és Radó, Gyika Alice és Marianne, Térfy Marianna, Tichy Kálmán, Kövesi Jenő, Gratz Mária és Márta, Somogyi Margit, Kéler Irén, Fein Elemér, Boros Margit, Urbán Elly, Szirbik Sándor, Buben Aladár, Seyler Károly és Lajos, Löwensohn Imre, Mäder Hedvig és Emma, Salzmann Berta, Batta Gyula és Pista, Jelinek Lajos és Miklós, Brust Ilonka, Goldstücker Terecsike, Szántó Olga és Ernő, Forster Jolánka, Kain Annuska és Pista, Rozsnyay Sárika és Lilike, Köller Sárika, Ehrenfeld Rezsinka, Fodor Lenke és Elza, Nagy Lenke és Ernő, Jörg Mariska, Marosán Adorján, Lipsitz Ernő, Thaly Florence, Háry Irén és Juliska, Jeszenszky Andor és Graefl Jenő (Miért használtok német jelmondatos papirost? *En* nem vagyok német, tehát az én kedvemért nem; de fölteszem, *ti* sem készültök németeknek. Hát ne németeskedjete! *F. b.*) Ybl Márta és Idus, Tüköry Józsi, Tonheiser Angela, Kölber Hermina, Hirsch Olga, István és Arisztid, Csia Erzsike, Neumann Lilly, Andrányi István, Werkner Albert, Engel Pál, Csetényi Erzsike, Berg Mariska és Lilly, Homolka Mariska, Janny Gizike, Kiss Margit, Bayer Anti, Törs Tibor, Merlin Alice, Láng Miklós, Schleiminger Pista, ifj. Muraközy László, Hajnik Miklós, Kazy Péter, Stern Jolán és Birike, ifj. Juresek Viktorka, Radó Terecsike, Kazy Livia, Veres László, Kummerer Paula, Klein Olga (A saját írásod? *F. b.*), Ebersz Kornél, Csanak Géza, Izsák Erzsébet és Zsiga, Andreánszky Pisti, Husz Miczike, Zaicz Gusztó, Radnay Pista, Herczeg Ilona, Dapsy Klementina, Szamek Bandi, Bedő Ilona, Fidler Jolánka, Pap Zolika, Herczog Dóra és Vilma, Glück Margit és Gyula, Materny Irénke és Aranka, Sándor Endre, Vész Andrea, Bielné Elza, Laukó Sarolta, Sinkovics Clarisse, Frank Jolán és Irén, Steiner Olga, Leo, Dezső és Miska, Kossaczky Gyula, Weisz Gyula, Surányi János, Wurm Betty, Endreffy testvérek, Kövér Margitka, Kalmár Endre, Orbán Zsuzsika, Mariska és Sárika, ifj. Kleizl Gyula, Ehrenfeld Irén és Sári, Szántó Pista, Follinus Kornél, Fischer Péter és Pál, Naschitz Gyuri, Ferter Mariska.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Laukó Sarolta, Kecskeméten*, kinek a jutalom-könyvet (»Ifjúsági emléklapok« költemények és elbeszélések, az ifjúság számára gyűjtötte *Füssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LVIII. köt. 16-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kazy Livia, Somogyi Margit, Seyler Károly, Fidler Jolánka, Schönstein Mariska.

BETŰ-REJTVÉNYEK.

1.

f 1/2 f

2.

TTTTT KV
K

3.

T	hó hó hó hó	S	iiii
	hó hó hó		iii
	1		iiii

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó.”

Elbeszélés, az ifjúság számára írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, díszes kötésben.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sybel Dénes. A krokodilus nem maga költi ki tojásait, hanem a forró fővénybe ássa el s ez költi ki. Az igaz, hogy tréfa volna tyukkal költetni ki, p. o. kigyó-tojást, de kegyetlen tréfa volna. Tudományos célból azonban tettek már ilyen kísérleteket. — **Törs Tibor.** A használt víz mennyiségétől függ. Nem sokat, hanem csak annyit, hogy mind jól feloldódjon a víz s meg ne sűrűsödjön. P. o. egy liternyi vízbe egy-egy kanálnyi sót, szódat és kettőszénsavas meszet keverj. Ez a keverék a spongya alapos megáztatására csak eleinte használandó. A magvak beültetése után csak közönséges kutvizet végy a spongya meglocsolására. — **Döme Vilmos.** Szokatlan, hogy kis tanuló »honfiai üdvözléssel« iratkozzék sorai alá. Az igaz, hogy a honszerelem nincs a korhoz kötve, de mikor az ember még csak honfiúcska, nem él ezzel a jelzővel, melyet a felnőttek is csak komolyabb, ünnepes alkalommal használnak. Én ráam olyan formán hatottál, mint ha gyermeki arcodba vastag bajuszt ragasztottál volna. Ólellek. — **Erdődy László.** A mostani 8-as és a rá aggatott betűk még az előzőknél is homályosabbak. Én bizony el nem tudtam igazodni rajtok, pedig van az ilyesmiben némi gyakorlatom. Tetejébe meg, az írásod olvasható részére a postás úgy rácsapta a szurtos billagot, hogy egy kis malacz-csordának is beillik. Pingálj türelmesen az eddigieknél 2 v. 3 akkora 8-ast. Ez aztán sikerülni fog. — **Schifkorn Kornélka.** Megtálalod az Athenaeumnak kis vagy a Pallas

nagy lexikonában. Itt közölni elvem ellen van. — **Urbán Elly.** A szerzője nem kíván megnevezkedni, nekem meg nincs jogomban elárulni kilétét. — **ifj. Holl Ernő.** Tekintve, hogy még csak 7 éves vagy, írásodat csinosnak mondhatom. — **Vámosy Loránt.** Ügyes, besoroztam. — **Aninger László.** Csak továbbra is olyan hü maradjon hozzád a szerencse, mint ez uttall! — **Mérai Linike és Margit.** Kivánságtokat megelőztem. Azzal a betűvel legott tótágast állattam. — **Róth Józsika.** Czeruzával írott kérésnek csak akkor felelek meg, ha beteg-ágyból kelt. — **Ehrenfeld Rudolf.** A *Rezső* nem név, csak tudatlan utánzása a *Dezső*nek. A többire nézve: neked is azt üzenem, amit Schifkorn Kornélka. — **Wurm Betty.** Örömdőnek örvendek. Azok a svéd nevek hogy kerülnek a fiukhoz? Nevedet mindig teljesen ird ki. Hát Ostrauból hova költöztök? — **Schuller Lajoska.** Előbb küldjed be czímedet s vele kérésedet. — **Kövér Margitka.** Azon panaszkodol, miért nem nyersz már te is könyvet? Az ilyen sóhajtasokra már annyiszor feleltem: hogy ismételni nem akarom. A szerencse azért szerencse, mert kiszámíthatatlan. Csak remélned szabad, de követelned nem lehet. — **Endreffy testvérek.** Kettejé besoroztam. A haba-hercegnők szíves köszöntését hódolattal fogadom, a komornáik hódolatát pedig köszönettel. Különben: a nővér épp oly hibás alkotásu újabb szó. Nincs nyelv, amely a rokonsági, különösen testvéri viszonyt oly gondosan különböztetné meg, mint a magyar. *Néne, hug, bátya, öcs:* ilyet nem mutat fel más nyelv. Tehát: *testvérek* vagytok. — **Ébersz Kornél.** Csak tiz szót bírtál belőle kihozni? Pedig van abban két annyi, de több is. *Eke, kelme, kellem, mell, kell, kas, Tas, vers, agg, tag, tág, rag, rág, kár, tár, már, tatár, bátor, berek, kerek, sáska, vet, arat,* s még egy sereg. Az egész mondatot ilyen értelemben merítsd ki s a rejtvényt így fölszerelve küldjed be újra. — **Csanak Géza.** Megrájoztatom. — **Kövér Miczi.** Ügyes mind a kettő, de az apró kockába beleful a betű, amiből pedig értelemzavaró sajtó-hibák származnak. Ne kiméld a papírost, (hiszen, amíg bankó nincs rányomtatva, ez a legolcsóbb cikkek egyike), a kockákat huzd ki bővebbre, első helyre pedig a feladványt tedd, jobban megkavarva az egyes szavak betűit, s utána a megfejtést. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

György Dénes (r. k. főgymnasium Sz.-Udvarhelyt) a hozzá beküldött képes lev. lapokat örömmel viszonozza. — *Batthyány Lili* (Budapest. József-utca 33.), valamely kis olvasó-társával szeretne levelezést folytatni. — *Sohár Gizi* (Kis-Marton, Sopron vm.) Fő-utca 39. a hozzá küldött kép. lev. lapot szívesen viszonozza hasonlóval.

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.